

יסוד הרשעה באה מנקודה השאיפה לאחד במקום שהפירוד הוא מוכרח, וכן להפריד במקום שהאיחוד הוא מוכרח. והכלל בישראל הוא, החפץ להפריד את האומה ולעשותה אגודות אגודות, וכן להיפוך, לאחד בתוכן ומהות אחד את ישראל עם האומה שהם כאמת מחולקים במהות הפנימית שלהם, וברגש הנפשי הדברים יונקים זה מזה. שכל כח הבא להתאמץ להפריד באומה הקדושה כפנימיותה, לפוררה ולחלקה, הרי זה הכח עצמו מתעורר, להסיר את ההברלה שבין ישראל לעמים מתוך כעמקי הלב, אך שלפעמים יהיה הרבר הזה נסתר, אבל הוא מוכרח להתגלות כשטף הזמנים. והסרת ההברלה היסודית שבין ישראל לעמים, מביאה לדולל חיים וכשלוף רוח, וגרעון כח, לאור הקדושה הפנימית שהוא אור חי העולמים השורה בישראל. רוח מפריד זה דמחבר לעילא ומפריד לתתא, הוא מקושר עם הרעיון שכל יסוד אור הקדושה בא רק למלאות את התאוה הנפשית של היתיר המשותק לאור של קודש. חילול הקודש שיש בזה הוא עצום מאד, כי מהפכים את כל הוד הקודש של אורו של עולם, לאירו תביעה תאונית, וסיפוק צורך של פרט. כיסוד התיקון והכנין של העולם, המצילו מכח תוהו, זה הוא הרעיון שלא בשביל הסיפוק היחיד אור ד' מתבקש כ"א בשביל בנין ההויה כולה בכל כללותה, ואו האדם מתכוון לחפץ אל עולם לבנות בהגיוני רוחו ובפרעל כפיו את כל היקום, להעשות שותף עם הקב"ה במעשה כראשית, כדי למלא

את חפץ ד', אל עליון קונה שמים וארץ. ואו היחיד מתאחד כאמת עם הכלל כולו, ורוח ישראל החכוי כיסוד מחשבת המציאות בכללה, בשיפורה ותיקונה, הולך הוא ומתגלה, והחפץ הפרטי, הפונה מהארת הכלל מצד חסרון הטוהר שלו הולך ומתחלש, ואו בא אור הגאולה לעולם, ושמה ברורה הולכת ומתהפכת לכל העמים, לקרא כולם כשם ד', המדה של תביעה קדושה כזאת המכחשת את מעשי בראשית, דולכת ופוחתת, וכמקומה באה דרישה של בגין, של פקירות עינים על כל היש, הבאה מתוך האור של החמדה הגנוחה, קדושת השבת, סגולתן של ישראל, זכר למעשה בראשית, סוד סוכת השלוש הפרושה על ישראל ועל ירושלים.

בזמן שישראל עם קדוש נסיונים ועתם פניעה נסתם ושוכנים את גדולתם ורוממותם ונעיסות חלקם בדים - כי חלק ד' עמו יעקב תבל נחלתו (דברים ל"ב. מ') באים עמי העולם ופסחים על פניהם ורומסים אתם בגל בנה הדרך להלך, סכל זה הוא רק על ידי זה שיוכרו ישראל ברוממות נסתם וידעו להרים את קרנם. לשים על נס את נבואתם ולהתמאר בזה, או יבנע הלב הערל של בן השפתה האמר לטוד את ישראל מני ולא יקר טפס עזר. אז יכירו וידעו כל העמים גדולתם של ישראל ורע גרר ד' ישראל אשר בך אחסר (ישעיה מ"ט ב')

ובעקבתא דמשיחא. ספצכ הורוות בעתים הללו יחד סאד עד היותא תחתונה ואין בני החור יכולים לעמוד על תוכן גדולתה של כנסת ישראל ופעו קדשה. כדי לחלוק לה הכבוד הראי לה - מחסרי ד' הוא שלכל הפחות יתגלה כבוד ישראל בתור עם ולאדם אי שהוא בצורה של חיל, כדי שהרכשה זו תרכש לה טקס וחכת ארחות גם אצל אלה הרחוקים ביותר. למען תגיה גם להם יניקה מקדושת כנסת ישראל, וזה להם לתקומה שמטנה ישעיה, וללא את לא היה נסאד כמעט שריר תלים משונאים של ישראל. סגו רבוי התקוממות העמים ושריהם טלמעה ומלמטה בלועז את הקדש, והמגן והמחסה לכל זה הוא חלוקת הכבוד. לעם ישראל והרבות עצמה גדולתו.

ובאשר תשרש עמוק עמוק התביעה האמת, של חלוקה כבוד לאומה או תתעורר דרישה נפשית לדעת מה תוצ כבוד האומה, ותתוך זה יעטרו על שרש ומכר כי אין כבוד ואמתה הישראלית כי אם כבוד אלוים חיים, ישעם ומשגבם של ישראל ולאם לאם יתגלה אורו של משיח וישועת ישראל באר פני מלך חיים.

האבה שאימה העולם סראים לישראל היא פגם בקדושתם ולעומת זה השנאה לישראל היא להם לשבת ועליו. על ידי השנאה שלהם מתעוררים כוחות ויום בנפש הישראלית יפילא את סכנה כל כך תיבדל ואכתי הבין ישראל לעמים. אולם על ידי השנאה מברילים כל הכחות הורים בישראל, והתבדל שבין ישראל לעמים בתגלה ותבלא בכל השמות.

בעקבתא דמשיחא. הוא המן סבו צריך להתגלות והבדל התומי שבין ישראל לעמים בכל סרטיו ובכל דקדוקה. מתגברת השנאה על עם ישראל בכל העמים הכונים, ובאשר יוסלם השנאה האמת בהלמטה, לא האר סוס אמה בעולם שתגיה בקירה את ישראל יתגלה והבדל הזה בכל מלחט אז תגיה תמצאה. סען כל הבדל שבין ישראל לעמים - באולה ישראל ושתיהם סן העמים הוא המלוי והפור של הבדל הזה הוא המלוי של המצאה השלמה.

אסרוד לעילא. 6. עיין דסי, ברומת יב ב ד"ח מינות ד"ח וכו'. 7. עיין לעיל, עמ' 109.